

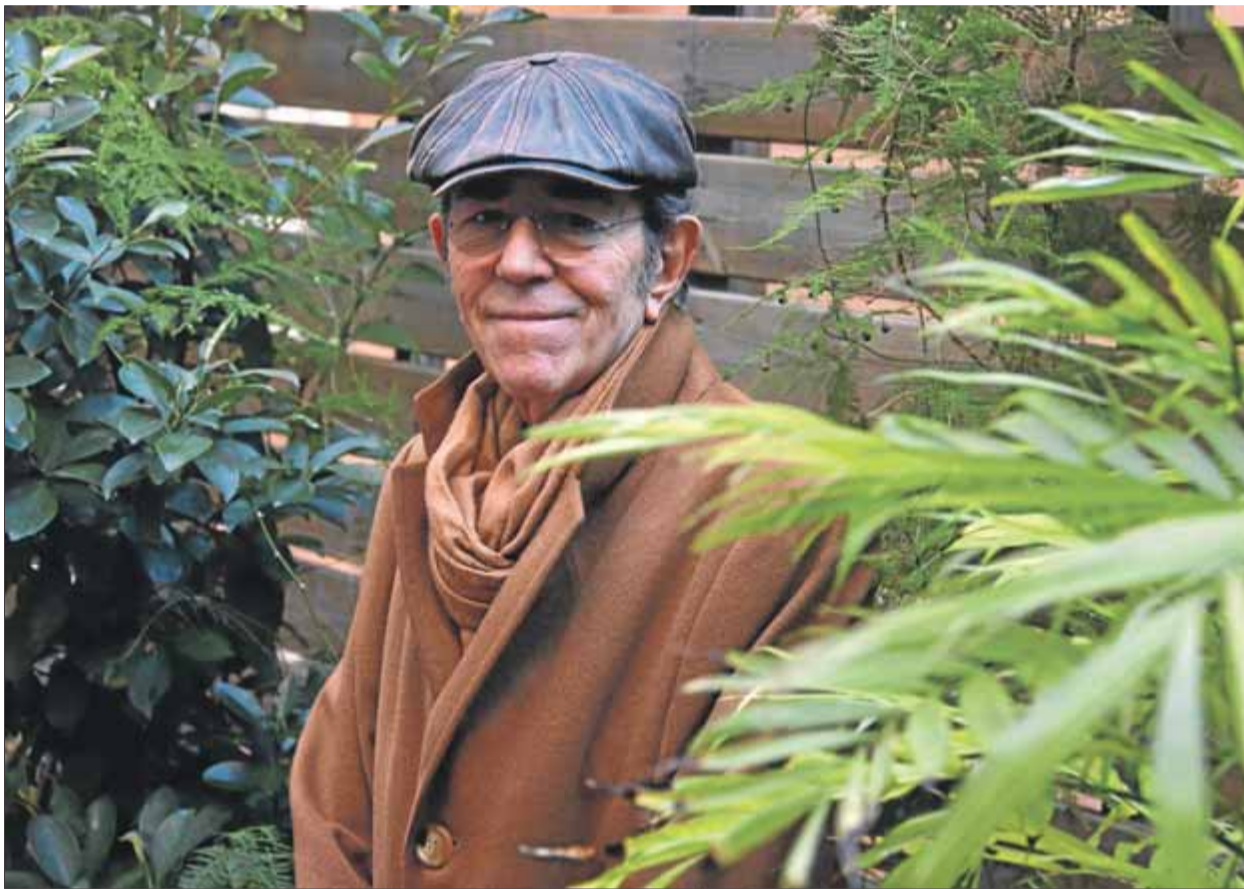
Pi de la Serra, crític amb Ada Colau, a qui va donar suport el 2015, protagonitza avui un recital de cançons de “combat i intervenció” en el marc del Barnasants

Quico insubornable

Guillem Vidal
BARCELONA

27 de febrer del 1976. Pi de la Serra, tres mesos i mig després de la mort de Franco, ofería al Palau d'Esports un històric recital que acabaria premsat en disc de vinil. Va ser allà, també, on Pere Camps, ara director del Festival Barnasants, va ser detingut “per primer cop”. La raó? “Anar demanant calés per poder aguantar unes quantes vagues.” No és estrany, doncs, que el concert, avui a les Cotxeres de Sants (20 h), de commemoració del vint-i-cinquè aniversari del Barnasants sigui protagonitzat pel degà dels cantautors catalans encara en actiu, que ja va actuar, el 1996, en la primera edició del festival i que, en el cartell del recital d'avui, tot evocant-nos una de les seves cançons més cèlebres, apareix sostenint amb les dents un cartutx de dinamita amb una única paraula escrita: “cultura”. “Pere Camps és la persona que conec que no és cantant a qui més li agrada la cançó; no hi ha un festival com aquest en tot el món”, diu Quico Pi de la Serra del factòtum del Barnasants, a qui circumscriu, com ell, en “l'extrema esquerra”.

Pi de la Serra, de 77 anys, interpretarà en el

Quico Pi de la Serra (Barcelona, 1942), aquest dimecres ■ PAU CORTINA / ACN

“Si tinc cançons en què em ‘cago’ en la policia... doncs no vegis, si en són, de vigents!”

concert d'avui, que serà enregistrat per ser publicat en CD i en el qual l'acompanyaran els seus dos “germans”, Amadeu Casas a la guitarra i Joan Pau Cumellas a l'harmonica, cançons que li continuen dient, com assenyalava amb to foteta, que són “vigents”. “Sempre ho estaran!”, s'exclama. “Tots aquests problemes, de fet, existeixen des del comen-

çament del patriarcat, fa ja 26.000 anys.” “Si tinc cançons [*Cançó en i, La meva estrella...*] en què em cago en la policia... doncs no vegis, si en són, de vigents!”, afegeix el músic, que continua ignorant si va ser detingut “34 o 43 cops”. “Sempre, però, com a cantant”, precisa. “Mai per comunista.” “Un cantautor és un artista que explica allò que veu i, si fas

un concert a la plaça del Sol i t'hi trobes policies amb metrallata... ho expliqués i n'alertes”, remata.

Crític amb Colau

Més que del concert i del passat, però, Pi de la Serra té ganes de carregar contra el govern d'Ada Colau, per a qui, paradoxalment, va tancar les llistes de Barcelona en Comú en les eleccions del 2015. “Ales-

hores creia que estava a favor de la gent pobre i dels músics, però dels músics no ho està. Continuem sent els parents pobres de la cultura.”

Els motius de la indignació són dos. Primer, que una entusiasta proposta formulada amb Lluís Cabreria (Taller de Músics) i Daniel Negro (Harlem Jazz Club) en què posava damunt la taula una xarxa d'equipaments musicals als barris no tingués cap mena de resposta. I després, també, que, des de l'ICUB, se'ls tingui, a músics com ell, per gent “que molesta”. “S'ha tornat una cosa kafkiana i surrealista”, denuncia. “I, al capdavant, els músics també paguem impostos, no? Fem un ofici tan digne com ho pot ser el d'en Llarena!”

Combatiu i dient, com sempre, les coses sense embuts, Pi de la Serra preveu fer avui un repertori de cançons, segons s'assenyala en el programa, de “combat i intervenció”, coronat amb una d'aquelles cançons seves tan “vigents”, *Si els fills de puta volessin no veuríem mai el sol*, que ha deixat de tenir, tanmateix, picades d'ull directes a l'actualitat. “Era un *catxondeig...*”, somriu. Incansable, té ja 44 cançons “molt acabades” per a un nou disc, el primer d'ençà la publicació, el 2015, de *Dues tasses*. ■

Críticateatre

Jordi Bordes

Una sort coral, molt ben repartida

Lo nuestro

Autora: Eu Manzanares
Directora: Mercè Vila i Godoy
Dissabte 4 de gener (fins al 10 de febrer) a la Sala Flyhard

Eu Manzanares descriu una nit de cap d'any en una família obrera que pot ser el final de la seva precarietat. S'intueix una família molt

d'esquerres que es debat entre ser moralment irreprotxable i gastar un accent pessimista, de saber-se els últims que lluiten per causes justes i que això els penalitza. Però s'empoderen ells sols, en la intimitat del seu menjador. En aquest cau de misèria arribarà una sort molt repartida. Un engran-

natge infal·lible que cus humor i drama amb un pessic de nostàlgia.

És una família ben avinguda que ja s'ho ha cridat tot diverses vegades, aparentment. Ells se senten víctimes del sistema i reaccionen iradament, esquitxant bilis. *Lo nuestro* és diferent a *lo nostru* que reivindicaven a *Una altra*

nit fa uns mesos al Maldà. O al *Consell familiar* de Cristina Clemente. Totes tres es desenvolupen al voltant d'un menjador, o d'un àpat, però des de coordenades diferents. Coincideixen en el fet que el passat defineix i reforça les personalitats, sense que això vulgui dir que s'autoexclouin de l'en-

torn: aquesta família barreja el català i el castellà, escolta les campanades de La 1 (“*son más puntuales*”) i compra La Grossa de Nadal. Els fills emprestaven el mateix menú i el cava que van servir en el casament dels pares, però lluiten per prosperar i evitar les feines dels pares. Hi ha una intriga molt

ben amagada que manté la tensió. Les sortides dels intèrprets permeten que el públic conegui mitges veritats que els personatges descobriran més tard, potser. L'espectacle respon molt bé a les demandes de la Flyhard perquè sap distreure i emocionar amb un punt d'ingenuïtat i salpebrat d'inconformisme. ■